

РЕШЕНИЕ

№ 255

гр. Бургас, 08.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и шеста година
в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова

Членове: Галя В. Белева

Донка Янк. Русинова

при участието на секретаря Тания Н. Михова
като разгледа докладваното от Галя В. Белева Въззивно гражданско дело №
20262100500169 по описа за 2026 година

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх.№ 53071 от 12.12.2025г., подадена от адв. Елена Кокаларова като пълномощник на Университетска многопрофилна болница за активно лечение Дева Мария“ ЕООД, ЕИК 200800019, съдебен адрес: гр. Бургас, ул.“Васил Левски“ № 16, ет.3, офис 309, срещу решение № 2640 от 25.11.2025г. по гр.д.№ 3121/2025г. на РС Бургас, в частите, с които дружеството е осъдено да заплати на ищеца П. С. С., ЕГН ***** от ***, следните суми:

1 / **7284.58 лв.** - главница, представляваща дължим остатък на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2023 г. и 2024 г. по чл. 224 от КТ;

2/ **11556 лв.** - главница, представляваща дължим остатък от обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ, **ведно със законна лихва за забава** върху горните две главници от датата на подаване на исковата молба – 05.05.2025 г. до окончателното им изплащане, както и

3/ сумата от **1119.92 лв.** – сборна мораторна лихва върху горните главници от 30.11.2024 г. до 04.05.2025 г. включително, както и сумата от **2723.08 лв.** за направените по делото разноси.

Решението е обжалвано от „Университетска многопрофилна болница за активно лечение Дева Мария“ ЕООД и в частта, с която дружеството е осъдено да заплати по сметка на Бургаския районен съд сумата от 938.40 лв., от които 798.42 лв. – държавна такса и 140 лв. – възнаграждение на вещото лице.

В останалите му части решението не е обжалвано от страните и е влязло в сила, както следва:

1/ в частта, с която по чл.224 КТ е отхвърлен за горницата над уважения размер от 7284.58 лв. до претендираните 9005.37 лв., ведно с претенцията за законна лихва върху тази част от претенцията;

2/ в частта, с която иска по чл.222, ал.3 КТ е отхвърлен за горницата над 11556 лв. до претендираните 14260.10 лв., ведно с претенцията за законна лихва върху тази част от претенцията;

3/ в частта, с която иска за мораторна лихва е отхвърлен над уважения размер от 1119.92 лв. до пълния заявен размер от 1770.89 лв.

Решението, като необжалвано, е влязло в сила и в частта, с която районният съд е отхвърлил изцяло иска на ищеца за осъждането му да заплати и сумата от 1352.05 лв. - главница, като част от цялата дължима сума от 2496 лв., представляваща дължим остатък за допълнителното възнаграждение за трудов стаж и професионален опит по чл. 12 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, изчислено по формулата брутно трудово възнаграждение в размер на 7000 лв. умножено по 39 %, представляващо клас прослужено време и професионален опит на ищеца, равняващо се на 2730 лв., от която сума са приспаднати изплатените 234 лв.

Въззивното дружество е развило подробни съображения, че в обжалваните части съдебният акт е неправилен, необоснован и незаконосъобразен

Счита за неправилен изводът на съда, че уговореното в допълнителното споразумение „друго допълнително възнаграждение в размер на 5 778 лв. /бруто/“ следва да бъде включено както при формирането на ежемесечното трудово възнаграждение, както и при определяне на обезщетенията по чл.224 КТ и по чл.222, ал.3 КТ и го е квалифицирал като възнаграждение с постоянен характер и необвързано с конкретни условия или еднократни резултати, поради това, че от представените фишове за работна заплата, било установено, че това възнаграждение е било ежемесечно начислявано и изплащано на работника.

В тази връзка въззивникът изтъква, че според Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, постоянен характер имат единствено допълнителните възнаграждения, които се изплащат задължително и се регулират заедно с основната работна заплата, като например възнаграждението за придобит трудов стаж и професионален опит. Счита, че допълнителното възнаграждение в размер на 5778 лв. е обвързано с конкретни условия или преценка на работодателя, поради и което същото има непостоянен характер. Намира, че от представените по делото документи не може да бъде обусловен изводът, че тази сума е редовно начислявано възнаграждение. Заявява, че според нормата на чл.15, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, която не е била съобразена от съда, за да се приеме, че допълнителното трудово възнаграждение има постоянен характер, същото следва да зависи единствено и само от отработеното време. Акцентира, че обстоятелството, че сумата е изплащана в определен период, не е достатъчно основание да се приеме, че същата има постоянен характер, доколкото от представените

документи не може да се изведе ясна и недвусмислена регламентация, която да квалифицира сумата като задължително и регулярно начислявано възнаграждение. Сочи, че от ведомостите за заплати и заключението на вещото лице в единия от вариантите е видно, че това допълнително възнаграждение не е зависело единствено от отработеното време, а и от индивидуалната преценка на работодателя. Горното се потвърждавало от обстоятелството, че през един от месеците по преценка на работодателя било изплатено допълнително възнаграждение в размер малко над 10000 лв. Горното говорело единствено за това, че ищецът като специалист се е справял повече от добре и е бил оценяван от работодателя си ежемесечно за своите добри резултати. Изтъква се още, че съдът не е съобразил и действащите в дружеството Вътрешни правила за организация на работната заплата, които ясно и категорично регламентират именно този вид допълнителни възнаграждения и определянето им в тях като непостоянни такива.

Иска от съда решението в обжалваната част да бъде отменено и да бъде постановено ново, с което исковите претенции да бъдат отхвърлени изцяло.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемия П. С. С., ЕГН *****, чрез адв. Георги Стоянов, съдебен адрес: гр. Бургас, ул. "Васил Левски" № 16, ет.2, офис 210.

С него се изразява становище за неоснователност на въззивната жалба. Въззиваемият счита, че съдът правилно е приел, че уговореното в допълнително споразумение допълнително възнаграждение в размер на 5778 лв. /бруто/ е с постоянен характер и следва да фигурира съответно при формирането на ежемесечното такова и съответното при формиране на размера на обезщетенията по чл. 224 от КТ и чл. 222, ал. 3 от КТ. Този извод на съда се подкрепял и от представените по делото и издавани от самия ответник фишове за начислени заплати на ищеца, които установявали, че въпросното възнаграждение е начислявано и изплащано ежемесечно. Счита, че този извод следва от тълкуването на съдържанието на допълнителното споразумение, тъй като между страните съществувала уговорка в писмен вид то да бъде част от възнаграждението по т. 1 от трудовия договор, т.е. безспорно страните приели помежду си постоянния характер на допълнителното възнаграждение, както и че същото е елемент от формирането на основното трудово възнаграждение. Намира, че е без правно значение обстоятелството, че това допълнително възнаграждение е вписано като ДМС във фишовете, които се издават от въззивника, тъй като това не променя постоянния му характер, още повече, че в самото допълнително споразумение към трудовия договор не се споменава допълнително материално стимулиране, а е уговорено възнаграждение в размер на 5778 лв. /бруто/ като „други допълнителни възнаграждения“.

Сочи, че във фишовете брутната заплата не е постоянна цифра и винаги е по- висока от уговореното твърдо възнаграждение, защото включва и непостоянни компоненти като извънреден труд, нощен труд, разположения, празнични дежурства и т.н, които променят размера на сумата за получаване. Сочи още, че в други случаи е получавано по- ниско възнаграждение, например поради това, че според управителя на въззивното дружество отпуските не следвало да бъдат заплащани.

Акцентираща върху обстоятелството, че трудовият договор и споразумението към него са подписани в един и същи ден, непосредствено един след друг, което според въззиваемия обуславя извод за тяхната неразделна свързаност. Така страните писмено са се уговорили, че възнаграждението на ищеца е в размер на 7000лв. и то не зависи от никакви вътрешни правила на работодателя, които освен това не са били съобщени на ищеца към момента на подписване на документите.

Намира за неоснователно твърдението във въззивната жалба, че процесното възнаграждение зависи не само от отработеното време, но и от преценката на работодателя. Във връзка с възражението на ответното дружество /сега въззивник/ относно еднократно изплатеното на ищеца ДМС в размер на 10101 лв., направено за първи път в откритото съдебно заседание в първоинстанционното производство и поддържано във въззивната жалба, заявява, че същото се явява преклудирано. Посочва, че в съдебното заседание по делото пред районния съд, ищцовата страна е репликирала, че въпросната сума е била изплатена, тъй като ищецът е извършил операция на близък на собственика на болницата.

С отговора е въведено уточнението, че начислената като ДМС за месец юли 2024г. сума в размер на 10101 лв. представлява от една страна постоянно дължимото се допълнително трудово възнаграждение от 5778лв. бруто (5101,60 лв. във фиша), а остатъкът в размер на 5000лв. е индивидуално начислен бонус от собственика на болницата и изплатен на ищеца за това, че последният е оперирал дъщерята на собственика, поради което това конкретно начисляване наистина представлявало бонус по преценка на собственика и нямало нищо общо с постоянния характер на допълнителното възнаграждение.

Моли решението да бъде потвърдено в обжалваната част. Претендира разноси за въззивната инстанция.

В проведеното открито съдебно заседание процесуалният представител на въззивното дружество поддържа депозираната въззивна жалба и моли същата да бъде уважена по съображенията, изложени в нея. Сочи, че спорът между страните е правен, като развитите в последното съдебно заседание пред районния съд възражения за разнороден размер на ДМС, който не може да бъде обвързан с дните или часовете, през които ищецът е престира труд не касаят фактите, а представляват анализ на доказателствата, поради което намира за неоснователно становището на въззиваемия, че същите са преклудирани. Моли обжалваното решение да бъде отменено, а вместо него да се постанови ново, с което исковите да бъдат отхвърлени.

Воззиваемият не взема лично участие в производството пред Бургаския окръжен съд. Пълномощникът му- адв. Стоянов, поддържа отговора на въззивната жалба, с който я оспорва като неоснователна. Поддържа становището си, че възражението на въззивното дружество относно еднократно полученото от въззиваемия ДМС в размер на 10017 лв. е преклудирано, доколкото е следвало да бъде направено с отговора на исковата молба. Намира за доказано твърдението на въззиваемия, че допълнителното възнаграждение е част от основното такова, поради което следва да се включи в обезщетенията, дължими на въззиваемия при прекратяване на трудовото правоотношение. Претендира разноси.

По допустимостта на въззивното производство Бургаският окръжен съд приема

следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок от надлежно упълномощен адвокат на страна, която има правен интерес да обжалва решението в обжалваните части. Жалбата е редовна и допустима, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Като взе предвид твърденията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, въз основа на относимите нормативни разпоредби Бургаският окръжен съд намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззиваемият П. С. С. от *** е предявил следните обективно кумулативно съединени осъдителни иски против въззивното дружество УМБАЛ „Дева Мария“ ЕООД за заплащане на следните суми: 1/ 1000 лв. като част от цялото вземане в размер на 2496 лв., представляващо дължим остатък за допълнително възнаграждение на ищеца за трудов стаж и професионален опит по чл.12 от НСОПЗ; 2/ 1000 лв. като част от цялото вземане в размер на 4647,87 лв., представляващо дължим остатък от обезщетение по чл.224 КТ за неизплатен отпуск за 2024г.; 3/ 1000 лв. като част от цялото вземане в размер на 4028,14 лв., представляващо дължим остатък от обезщетение по чл.224 КТ за неизплатен отпуск за 2023г.; 4./ 1000 лв. като част от цялото вземане в размер на 11532 лв., представляващо дължим остатък от обезщетение по чл.222, ал.3 КТ, 5/ 1000 лв. като част от цялото вземане в размер на 1588,57 лв., представляващо сбора от мораторните лихви върху главниците за периода от 26.10.2024г.- 4.05.2025г., както и за законната лихва върху главниците, считано от подаването на исковата молба до окончателното плащане на задължението.

Твърди, че е бил назначен на работа в ответното дружество с трудов договор №125 от 31.10.2022г. на длъжност *** в болницата на ответника в гр.Бургас, кв. „Ветрен“. Основното му възнаграждение било в размер на 1000 лв. На същата дата страните сключили допълнително споразумение №1 към трудовия договор, с което трудовото възнаграждение било изменено, като същото станало: 1000 лв. основно трудово възнаграждение, допълнително възнаграждение за трудов стаж- 222 бл. Бруто и допълнително възнаграждение в размер на 5778 лв. бруто. Акцентираща, че месечното му брутно трудово възнаграждение било договорено в размер на 7000 лв., като именно уговорката за това заплащане била причината да започне да работи при ответника. В изпълнение на поетите задължения за целия период на трудово-правната връзка помежду им ответникът изплащал на ищеца дължимите суми съгласно сключеното споразумение от 31.10.2022г., без значение на броя на дежурствата, дали е бил в отпуск, болничен или е работил, без преценката на работодателя и други фактори.

Счита, че така уговорените допълнителни възнаграждения имат постоянен характер и следва да се включат при определяне на трудовото възнаграждение на ищеца, респективно- при определяне на обезщетенията при прекратяване на трудовото правоотношение. Сочи, че допълнителното възнаграждение се изплаща заедно с основното и е в зависимост от отработеното време. И участва в брутното трудово възнаграждение при начисляването на обезщетение по чл.224 КТ за неизползван платен годишен отпуск. Твърди също, че допълнителното възнаграждение за трудов стаж и професионален опит е начислявано върху

сбора от основната заплата и допълнителното трудово възнаграждение по трудовия договор и Вътрешните правила за работната заплата.

На 14.09.2024г. ищецът придобил право на пенсия, поради което на 26.09.2024г. уведомил за това ответника . Трудовият договор на ищеца бил прекратен със Заповед № 135 от 1.10.2024г., считано от същата дата. След прекратяването на ТПО ищецът получил сума в размер на 4882,70 лв., като дължимите му заплата и обезщетения били определени без да е включена сумата от 5778 лв., представляваща част от брутно трудово възнаграждение съгласно допълнителното споразумение.

Затова моли да му бъдат изплатени разликите до размера на дължимите възнаграждения и обезщетения по КТ, определени на база брутно трудово възнаграждение в размер на 7000 лв., включващо допълнителното трудово възнаграждение по споразумението, ведно с обезщетение за забавено плащане.

Ответното дружество не е представило отговор на исковата молба в законоустановения срок, въпреки че е получило препис от същата на 8.05.2025г.

Във връзка с проекто- доклада на съда, както и доказателствените искания на ищеца да представи фишове за работна заплата на ищеца и Вътрешните правила за структурата и организацията на работната заплата с оглед изготвяне на съдебно- счетоводна експертиза, съответно- указанията на съда във връзка с разпределението на доказателствената тежест между страните, ответното дружество е депозирало становище /л.32 от делото на БРС/, с което е фактически е оспорило исковите като неоснователни. В становището е посочено, че съобразно Вътрешните правила за работната заплата в дружеството исковите суми не се дължат, поради което не са заплащани. Твърди се, че всички дължими на ищеца трудови възнаграждения, обезщетения и дължими допълнителни възнаграждения, изчислени съобразно вътрешните правила за работната заплата, са били изплатени на ищеца.

В проведеното открито съдебно заседание от първоинстанционния съд са приети писмените доказателства, представени от страните, както и съдебно- счетоводна експертиза, изпълнена от вещото лице Паскалина Бангеева.

В същото заседание първоинстанционният съд е приел, на основание чл.214, ал.1 ГПК, увеличение на исковите както следва: 1/искът за 1000 лв. е увеличен на 1352,05 лв. като част от цялото вземане в размер на 2496 лв., представляващо дължим остатък за допълнително възнаграждение на ищеца за трудов стаж и професионален опит по чл.12 от НСОПЗ; 2/ искът за 1000 лв. като част от цялото вземане в размер на 4647,87 лв.- представляващо дължим остатък от обезщетение по чл.224 КТ за неизплатен отпуск за 2024г. е увеличен на 4824,31 лв.; 3/ искът за 1000 лв. като част от цялото вземане в размер на 4028,14 лв., представляващо дължим остатък от обезщетение по чл.224 КТ за неизплатен отпуск за 2023г. е увеличен на 4181,06 лв.; 4/ искът за 1000 лв. като част от цялото вземане в размер на 11532 лв., представляващо дължим остатък от обезщетение по чл.222, ал.3 КТ е увеличен на 14260,10 лв., 5/ искът за 1000 лв. като част от цялото вземане в размер на 1588,57 лв., представляващо сбора от мораторните лихви върху главниците за периода от 26.10.2024г.- 4.05.2025г. е увеличен на 1770,89 лв.

В устните състезания процесуалният представител на ищеца поддържа исковите и

моли да бъдат уважени в размерите, съобразно приетото увеличение, като счита че същите са доказани. Представя практика на БРС и БОС.

Пълномощникът на ответното дружество е направил искане за отхвърляне на исквете. Посочил е, че съобразно чл.15 от НСОПЗ, за да се счита, че едно допълнително възнаграждение има постоянен характер следва да са налице кумулативното наличие на две предпоставки: 1/същото да е изплащано заедно с основното възнаграждение и 2/да зависи само е единствено от отработеното време. В случая на ищеца било заплащано допълнително материално стимулиране, което било в изключително разнороден размер, но същото не било обвързано нито с дните, нито с часовете, през които лицето престоирало труд. Посочено е, че през м.юли 2024г. полученото ДМС е било 10101 лв., или по 439 лв., ако е уговорено на ден, а ДМС за м.октомври 2023г. е било 3735,45 лв., което е значително по-ниско.

Във връзка със заявеното от пълномощника на ответното дружество, процесуалният представител на ищеца е посочил, че разликата в изплатеното ДМС е поради обстоятелството, че ищецът е извършил операция на близък на управителя на лечебното заведение, което е причината за този месец да получи значително по-високо ДМС.

С обжалваното решение № 2406 от 25.11.2025г., постановено по гр.д.№ 3121 по описа за 2025г. Бургаският районен съд е приел за безспорно между страните, че с трудовия договор ищецът е назначен на длъжността ***, при уговорено основно месечно трудово възнаграждение 1000 лв. плъс допълнително такова за трудов стаж и придобит професионален опит в размер на 22%-222,20 лв., а с допълнителното споразумение оснев тях е било уговорено и заплащането на допълнително възнаграждение от 5778 лв. /бруто/, т.е. общо съобразно тези уговорки- 7000 лв. бруто. Приел е, че уговореното в споразумението друго допълнително възнаграждение в размер на 5778 лв. бруто е с постоянен характер и е част от ежемесечно дължимото на ищеца, като е посочил, че това се потвърждава от издаваните фишове по време на действието на трудовия договор, от които се установявало, че същото е ежемесечно начислявано и изплащано. Посочил е също, че горния извод се налага от тълкуване съдържанието на допълнителното споразумение при все, че съгласно уговорките в него то следвало да бъде част от възнаграждението по т.1 от трудовия договор, т.е. елемент от формиране на основното трудово възнаграждение. Ето защо съдът е приел, че брутното трудово възнаграждение на ищеца включва следните елементи: 1000 лв. основно възнаграждение, 234 лв.- добавка за професионален опит прослужено време към датата на прекратяване на ТПО /23,40%/ и 5578 лв. допълнително такова. Ето защо районният съд е приел, че съгласно разпоредбата на чл.228, ал.1 КТ посоченото брутно трудово възнаграждение е меродавния размер за определяне на претендираните обезщетения.

С оглед изложеното БРС е приел, че платеното от ответника не е дължимия размер на обезщетението по чл.224 КТ за 2024г. и за 2023г., като е уважил двете претенции частично- до размер от общо 7284,58 лв. /до размер от 3902,46 лв. за иска по чл.224 КТ за 2024г. и до размер от 3382,12 лв. за иска по чл.224 КТ за 2023г./, като ги е отхвърлил за разликата над тези размери до предявените такива /посочени в общо в диспозитива/. Съответно- искът по чл.222, ал.3 КТ е уважен до размер от 11532 лв. и е отхвърлен за горницата над тази сума до

претендираните 14260,10 лв. Уважено е и искането за присъждане на законната лихва върху уважените размери на посочените икове, считано от датата на подаване на исковата молба. Частично е уважена и претенцията за сборна мораторна лихва върху присъдените суми по горните три главни икове, като за разликата над уважения размер от 1192,92 лв. искът по чл.86 ЗЗД е уважен, а за горницата до претендираните 1770,89 лв. искът по чл.86 ЗЗД е отхвърлен. Изцяло е отхвърлен иска за заплащане на дължим остатък за допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит по чл.12 от НСОПЗ.

Решението не е обжалвано от ищеца, поради което е влязло в сила в частите, с които исковите са отхвърлени частично или изцяло.

При въззивната проверка на обжалваното решение, в съответствие със служебните си правомощия по чл.269 ГПК Бургаският окръжен съд намира, че същото е валидно и допустимо.

Постановено е от надлежен съдебен състав, в предвидената в закона форма, като съдебният акт съдържа реквизитите по чл.236 ГПК. Волята на съда е ясна и разбираема. Решението е постановено по допустими икове, в пределите на исканата защита.

По правилността на решението въззивната инстанция следва да се произнесе в рамките на заявените в жалбата оплаквания, касаещи частично уважените икове.

От фактическа страна по делото се установява следното.

Страните са били обвързани от трудов договор №125, сключен на 31.10.2022г., по силата на който ищецът приел да изпълнява длъжността *** в клиниката по хирургия при УМБАЛ „Дева Мария“ ЕООД, считано от 1.11.2022г. Тази длъжност спада към категорията персонал „аналитични специалисти“, за която според вътрешните правила за работна заплата на дружеството заплата варира от 1000 лв. /минимална/ до 10000 лв. /максимална/. Като размер на основното месечно възнаграждение на ищеца в договора е посочена сумата 1000 лв., а размера на допълнителното възнаграждение за трудов стаж и придобит професионален опит /37 години, 4 месеца и 18 дни/- 22%, е определен на 222,20 лв. В договора е посочено още, че периодичността на изплащане на трудовото възнаграждение е месечно- до 25- то число на всеки следващ месец. На същата дата между страните е подписано допълнително споразумение №1 към трудов договор №125/31.10.2022г., с което последният е допълнен в частта относно раздел възнаграждение, както следва: основно месечно възнаграждение:1000 лв. /бруто/, допълнителни възнаграждения за трудов стаж- 222 лв. /бруто/, други допълнителни възнаграждения: 5778 лв. бруто.

От приетите по делото фишове за получаване трудово възнаграждение от ищеца за срока на договора /от м. ноември 2022г. до м.август 2024г./ е видно, че на същия ежемесечно е начислявано ДМС /допълнително материално стимулиране/, в различен размер /бруто/: 5578 лв. за м.ноември 2022г.; 5300,93 лв. за м.декември 2022г., 5300,93 лв. за м.януари 2023г.; 5578 лв. за м.февруари 2023г.; 5301 лв. за м.март 2023г.; 5301 лв. за м.март 2023г.; 5578 лв. за м.април 2023г.; 5578 лв. за м.май 2023г.; 5232,88 лв. за м.юни 2023г.; 5572 лв. за м.юли 2023г.; 5572 лв. за м.август 2023г.; 5572 лв. за м.септември 2023г.; 3735,45 лв. за м.октомври 2023г. /когато е ползвал платен отпуск в размер на 7 дни/; 5562,64 лв. за м.ноември 2023г.; 5470,02 лв. за м.декември 2023г.; 5221,68 лв. за м.януари 2024г.; 5618,42 лв. за м.февруари

2024г.; 5757,60 лв. за м.март 2024г.; 8566,60 лв. за м. април 2024г.; 5556,92 лв. за м.май 2024г.; 6652,60 лв. за м.юни 2024г.; 5000 лв. + 5101,60 лв., или общо 10101,60 лв. за м.юли 2024г. и 5511,60 лв. за м.август 2024г.

По заявление на ищеца трудовото правоотношение между страните е прекратено на основание чл.327, ал.1, т.12 от КТ със заповед №135/1.10.2024г. поради придобито от ищеца право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Видно от фиша за получено трудово възнаграждение за м.септември 2024г., за този месец на ищеца е била начислена основна заплата 1000 лв. /както през всички останали месеци, независимо от броя на отработените дни/, допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит 23,40% или 234 лв.; обезщетение по чл.224 КТ за неползван отпуск в размер на 15 дни за 2024г. /878,45 лв./; обезщетение по чл.224 КТ за неползван отпуск в размер на 13 дни за 2023г. /761,33 лв./; обезщетение по чл.222, ал.3 КТ- 2468 лв. и ваучер за храна от 200 лв. /която сума е била начислявана ежемесечно/.

От него се установява също, че за м.септември 2024г. на ищеца не е начислено ДМС. Според чл.14 от Вътрешните правила, при прекратяване на договора и неспазване на предизвестията от страна на работника, ДМС не се дължи. В чл.15 от Вътрешните правила е посочено, че при прекратяване на трудовия договор и спазено предизвестие от страна на работника, ДМС не се дължи, но може да бъде изплатено по преценка на работодателя.

Ответното дружество е представило Вътрешните правила за работната заплата в УМБАЛ „Дева Мария“ ЕООД, утвърдени за 2022г., за 2023г. и за 2024г.

Досежно правилата за определяне на индивидуалния размер на основните месечни заплати, във вътрешните правила /чл.6, ал.2 и ал.3/ е посочено, че същите се определят по реда и условията на КТ и тези вътрешните правила, в рамките на посочените в тях диапазони за съответните категории работници, като индивидуалните основни месечни заплати се договарят между работниците и работодателя, или упълномощеното от него лице. В чл.7 е посочено, че изменението им се извършва при промяна в нормативен акт, преназначаване на друга длъжност, както и в други случаи при спазване разпоредбите на чл.118, ал.3 и чл.119 КТ.

В чл.8 от вътрешните правила е предвидено, че работещите по трудово правоотношение могат да получават допълнителни възнаграждения, както следва: 1/ 0,6% от индивидуалната основна месечна заплата за всяка година трудов стаж при настоящия или друг работодател на същата длъжност или професия; 2/ за всеки отработен час през нощта между 22.00ч. до 6.00ч.; както и за работа по време на официални и национални празници- по КТ; 3/ за образователна и научна степен „доктор“ и научна степен „доктор на науките“, свързана с изпълняваната работа; 4/други допълнителни възнаграждения, регламентирани в нормативните актове.

Съгласно чл.9 от вътрешните правила работодателят може по своя преценка да начислява допълнителни материални стимули, под формата на месечни премии или целеви награди за постигнати високи трудови резултати, като същите нямат задължителен и постоянен характер. В правилата не се съдържа ред за определянето им. Така предвидената индивидуална преценка на работодателя противоречи на разпоредбата на чл.6, ал.1, т.2 и

чл.13, ал.2 от НСОПЗ, които изискват изплащането на допълнителните възнаграждения да съответства на договорените /т.е. от двете страни по трудовото правоотношение/ условия.

Според чл.10 от правилата, брутните месечни заплати на работещите по ТПО включват: 1/ основното възнаграждение за действително отработеното време през съответния месец; 2/ възнаграждение за ползван платен годишен отпуск , ако има такова, полагащи се допълнителни или годишни възнаграждения съгласно КТ и/или регламентирани във вътрешните правила.

В чл.11 от вътрешните правила е предвидено, че когато брутното трудово възнаграждение е предвидено като основа за обезщетение по КТ, в същото не се включват сумите, получени от работника под формата на допълнително материално стимулиране, начислявано като месечна премия или целева награда, за показан висок трудов резултат на работника за съответния месец.

По делото е приета съдебно- счетоводна експертиза, изпълнена от в.л. Паскалина Бангеева, чието заключение не е оспорено от страните и се цени от настоящата инстанция като обективно и обосновано.

След анализ на представените по делото писмени доказателства /трудова договор и споразумение към него, фишове за работна заплата/, нормативната уредба- чл.17, ал.1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, както и на Вътрешните правила за работната заплата в УМБАЛ „Дева Мария“ ЕООД /чл.8 и чл.9/, в отговор на въпрос 1 /поставен от ищеца/ вещото лице е посочило, че трудно може да се направи преценка дали начисляваното на ищеца ДМС като вид допълнително трудово възнаграждение е с постоянен характер. Посочило е, че от една страна в допълнителното споразумение е уговорено допълнително възнаграждение в размер на 5778 лв. /бруто/, без да се уточнява вида на възнаграждението, а във фишовете за работна заплата ежесечно са начислявани допълнителни възнаграждения, наименовани „ДМС“. От друга страна според вътрешните правила размерът на това допълнително възнаграждение /ДМС/ се определя по преценка на работодателя и не участва в брутното възнаграждение при изчисляване на платен годишен отпуск /фиш за м.октомври 2023г./. По тази причина вещото лице е предложило три варианта за определяне на брутното трудово възнаграждение, служещо за база за определяне на обезщетенията по чл.224 КТ и по чл.222, ал.3 КТ.

Според първия вариант БТВ на ищеца следва да е в размер на 1234 лв., включващо 1000 лв. основна заплата за пълен работен месец и 234 лв. за професионален опит и стаж /23,40%/.

Според втория вариант БТВ на ищеца в периода от 1.09.2024г. до 31.09.2024г. възлиза на 7012 лв., включващи 1000 лв. основна заплата за пълен работен месец, 234 лв. за професионален опит и стаж /23,40%/, 5778 лв.- допълнително възнаграждение съобразно допълнителното споразумение и вътрешните правила.

Според третия вариант БТВ на ищеца в периода от 1.09.2024г. до 31.09.2024г. възлиза на 8364,05 лв., включващи 1000 лв. основна заплата за пълен работен месец, 5778 лв.- допълнително възнаграждение и 1586,05 лв. допълнително възнаграждение за професионален опит и стаж /23,40%/, изчислен върху сбора от основното месечно

възнаграждение и ДМС.

Въз основа на тези варианти, вещото лице е изчислило и размера на дължимите обезщетения по чл.224 КТ и по чл.222, ал.3 КТ, както и на мораторната лихва за забава.

В отговор на въпрос № 5 /поставен от ответника/, експертът е посочил, че елементът „допълнително възнаграждение по трудов договор и вътрешни правила за работната заплата“ е договорен с допълнителното споразумение и вътрешните правила за организация на работната заплата в болницата. Отново е посочил, че не може да направи категоричен извод дали този вид възнаграждение има постоянен характер, поради наличието на аргументи и в двете насоки: 1/ за постоянния му характер- ежемесечното му начисляване и това, че е изплащано заедно с основното възнаграждение; 2/ за това, че няма постоянен характер- че не зависи единствено от отработеното време /чл.15, ал.2 от НСОПЗ/, а и от преценката на работодателя /чл.9 от Вътрешните правила за организация на работната заплата на болницата/.

Предвид горното експертът е заявил, че не може да отговори категорично на въпроса дали допълнителните трудови възнаграждения на ищеца са изчислявани правилно, както и на въпроса дали всички възнаграждения и обезщетения са заплатени на ищеца. По тази причина са дадени варианти на въпросите, зададени от страните.

Спорният въпрос по делото е дали уговореното в допълнителното споразумение допълнително възнаграждение в размер на 5778 лв. бруто следва да се включи при определяне размера на процесните обезщетения по чл.224 КТ и по чл.222, ал.3 от КТ.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, Бургаският окръжен съд намира, че на този въпрос следва да се отговори положително. Аргументи:

Съгласно чл.17, ал.1 от НСОПЗ в брутното трудово възнаграждение за определяне на възнаграждението за платен годишен отпуск по чл.177 или на обезщетенията по чл.228 от КТ се включват: 1/ основната заплата за отработеното време; 2/ възнагражденията над основната работна заплата, определени според прилаганите системи за заплащане на труда; 3/ допълнителните трудови възнаграждения, определени с наредбата, с друг нормативен акт, с колективен или индивидуален трудов договор или с вътрешен акт на работодателя, които имат постоянен характер и др.

В чл.15, ал.1 от Наредбата е посочено, че допълнителните трудови възнаграждения по чл.11 и 12 са с постоянен характер /т.е. тези за образователна и научна степен „доктор“ и за научна степен „доктор на науките“, както и това за придобит трудов стаж и професионален опит/. В ал.2 от същата разпоредба се посочени критериите, според които другите допълнителни възнаграждения се считат за такива с постоянен характер- **да се изплащат постоянно, заедно с полагащото се за съответния период основно възнаграждение и да са в зависимост единствено от отработеното време.**

В чл.13, ал.1 от НСОПЗ е предвидено, че с КТД, с вътрешни правила за работната заплата и /или с индивидуален трудов договор могат да се определят и други допълнителни трудови възнаграждения за: постигнати резултати; промени в условията на труд с временен характер, които водят до допълнително нервно- психическо натоварване, и в други условия, увреждащи здравето на работника; участие в печалбата и други. Съгласно ал.2 от същата

норма с договорите и вътрешните правила по ал.1 се определят условията за получаване и размерите на допълнителните трудови възнаграждения.

Настоящият съдебен състав намира, че уговореното в допълнителното споразумение към трудовия договор на ищеца допълнително възнаграждение в размер на 5778 лв. /бруто/ представлява „друго“ допълнително възнаграждение по смисъла на чл.13, ал.2, предл. последно от НСОПЗ, имащо характер на постоянна добавка към основното трудово възнаграждение, която не е поставена в зависимост от преценката на работодателя. Видно от текста на допълнителното споразумение, заплащането на това допълнително възнаграждение не е обвързано от никакви други условия, няма и препращане към Вътрешните правила за работна заплата в ответното дружество относно реда и начина на определянето му. Същото е включено в дължимото трудово възнаграждение, посочено в индивидуалния трудов договор на ищеца, като е предвидено ежемесечното му изплащане заедно с основното трудово възнаграждение до 25-то число на месеца. Видно е от фишовете за работна заплата, че същото е начислявано от работодателя ежемесечно за срока на действие на договора /с изключение на последния месец септември 2024г./, макар и в различен размер от уговореното, под формата на допълнително материално стимулиране. Ето защо въззивната инстанция намира за установено твърдението на ищеца, изложено в исковата молба, че същото е част от действително уговореното между страните месечно брутно трудово възнаграждение в размер на 7000 лв., за което страните са се договорили при сключването на договора на 31.10.2022г.

От представените фишове е видно, че допълнителното възнаграждение е начислявано в различен размер за различните месеци, от което, при липсата на доказателства, че причината е в нещо друго, може да се направи извод, че същото е в зависимост от отработеното време – така например единствено през м.октомври 2023г., когато ищецът е ползвал 7 дни платен годишен отпуск, размерът на допълнителното възнаграждение е занижен значително /начислени са 3735,45 лв./. Ответната страна не е представила доказателства /например вътрешен акт на работодателя- заповед, разпореждане или др., с които се определя конкретния размер на ДМС за конкретния месец, както и за останалите/, които да опровергават този извод.

От друга страна, видно от фиша за работна заплата за м.юли 2024г., за този месец на ищеца са начислени две суми за ДМС. Първата - 5000 лв., с оглед изявленията на страните пред БОС следва да бъде отнесена към приетото за безспорно от въззивната инстанция, че изплатена на ищеца поради извършена операция на лице, близко на собственика на болницата. Втората сума за ДМС- 5101,60 лв., според настоящият съдебен състав е начислена и изплатена в изпълнение на уговореното допълнително възнаграждение в допълнителното споразумение.

С оглед изложеното, въззивната инстанция намира, че уговореното в допълнителното споразумение допълнително трудово възнаграждение има постоянен характер по смисъла на чл.17, ал.1, т.3, вр. с чл.15, ал.2 от НСОПЗ, поради което същото следва да се включи в brutното трудово възнаграждение за определяне на процесните обезщетения по чл.224 КТ и по чл.222, ал.3 КТ, предвид разпоредбата на чл.228 КТ.

Доколкото във въззивната жалба не се оспорват фактическите изводи на първоинстанционния съд относно конкретния размер на БТВ, въз основа на който са определени процесните обезщетения /определени от БРС според вариант втори на съдебно-счетоводната експертиза при БТВ 7012 лв.- л.62 от делото на БРС/, въззивната инстанция не разполага с правомощия да коригира крайните изводи на БРС за конкретно дължимите суми като обезщетения за неползван отпуск за 2024г. и 2023г., както и за обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ.

Тъй като от експертното заключение е видно, че при прекратяване на трудовия договор на ищеца ответното дружество е заплатило на ищеца само част от дължимите суми за процесните обезщетения, исковете за заплащане на обезщетения по чл.224 КТ и по чл.222, ал.3 КТ са основателни и следва да бъдат уважени за разликата над платените от ответника суми за тези обезщетения /878,45 лв. за обезщетение по чл.224 КТ за неползвани 15 дни платен годишен отпуск за 2024г.; 761,33 лв. за обезщетение по чл.223 КТ за неползвани 13 дни платен годишен отпуск за 2023г., както и 2468 лв. за обезщетение по чл.222, ал.3 КТ/ до дължимите според експертизата размери. Същите следва да бъдат уважени както следва: по иска с правно основание чл.224 КТ за 2024г.- до размер от 3902,46 лв. /от общо дължими 4780,91 лв./, по иска с правно основание чл.224 за 2023г.- до размер от 3382,12 лв. /от общо дължими 4143,45 лв./, а по иска с правно основание чл.222, ал.3 КТ- до размер от 11556 лв. /от общо дължими 14024 лв./. За горницата над тези суми до претендираните размери от 4647,87 лв. по първия иск; до 4181,06 лв. по втория иск и до 14260,10 лв. по третия иск, исковите претенции за главниците са неоснователни, поради което са били отхвърлени от БРС с влязло в сила решение.

Предвид изложеното, частично следва да бъде уважен и акцесорният иск с правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД за заплащане на сборна мораторна лихва върху уважения размер на главниците- съобразно вариант втори на въпрос №4 от заключението на вещото лице /л.62, гръб от делото на БРС/, а именно- до размер от 1355,32 лв. от претендирани 1770,89 лв.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции, решението на БРС следва да бъде потвърдено в обжалваните от въззивника части.

С оглед изхода на делото въззивното дружество следва да заплати на въззиваемия деловодни разноски в размер на 1800 евро, представляващи адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

На основание чл.280, ал.3, т.3 КТ решението по исковете за обезщетение по чл.224 КТ за 2024г. и за 2023г., както и този за мораторна лихва по чл.86, ал.1 ЗЗД не подлежат на обжалване, тъй като всеки от тях е с цена на иска под 5000 лв.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.271, ал.1, т.1 от ГПК, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2640 от 25.11.2025г. по гр.д.№ 3121, постановено по

описа на Районен съд Бургас за 2025г. В ОБЖАЛВАНИТЕ ЧАСТИ, с които частично са уважени иск с правно основание чл.224 КТ за обезщетение за неползван отпуск за 2024г. до размер от 3902,46 лв., иск с правно основание чл.224 КТ за обезщетение за неползван отпуск за 2023г.- до размер от 3382,12 лв., иск с правно основание чл.222, ал.3 КТ- до размер от 11556 лв., ведно със законната лихва върху присъдените суми от датата на предявяването на иска- 5.05.2025г., както и иск с правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД до размер от 1355,32 лв.

ОСЪЖДА УНИВЕРСИТЕТСКА МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ „ДЕВА МАРИЯ“ ЕООД, ЕИК 200800019, съдебен адрес: гр. Бургас, ул.“Васил Левски“ № 16, ет.3, офис 309, ДА ЗАПЛАТИ на П. С. С., ЕГН ***** от ***, сумата от 1800 (хиляда и осемстотин) евро, представляваща деловодни разноси по ВГД № 169/2026г. на Окръжен съд- Бургас.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в ЕДНОМЕСЕЧЕН срок от връчването му на страните единствено в частта относно иска по чл.222, ал.3 от КТ.

В частта относно исковете по чл.224 КТ и по чл.86 ЗЗД решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____